Freiburg, 8 Iulie 1958

EXPUNERE INTRODUCTIVA IN LEGATURA CU PROBLEMA CONDUCERII MISCARII LEGIONARE DIN EXIL.

Dragi Camarazi,

Adunarea "Consiliului Legiunii" oferă prilejul de a cerceta impreună o serie de probleme legionare, care s'au pus rând pe rând Mişcării Legionare după asasinarea Căpitanului. Pentruca discuţiile să se desfăşoare intr'un cadru mai bine conturat, am găsit necesar ca problemele să fie prezentate in expuneri sau referate scrise. In felul acesta se pot preveni mai bine digresiuni inutile şi soluţii improvizate.

In ordineade zim a"Consiliului Legiunii" anunţată la 17 Mai a.cr. figurează la punctl 3 "Doctrina Legionară in raport cu situaţia prezentă şi viitoare" iar la punctul 4 "Normele de conducere şimm organizare a Mişcării Legionare in exil". Intrucât la desbaterea acestor două probleme generale s'a hotărît să participe şi alţi legionari, care nu fac parte din "Consiliul Legiunii" sau nu sunt incadraţi in actuala formă de organizare, am crezut mai potrivit să se inceapă lucrările noastre cu desbaterea acestor două probleme fundamentale. Punctul meu de vedere in legătură cu doctrina legionară şi organizarea Mişcării l-am desvoltat pe larg in capitolele "Structura spirituală a Mişcării" (pag.13-18); "Concepţia legionară în Democraţie" (pag.19-25); "Structura organizatorică a Miscarii" (pag. 25-34) şi "Structura statală"(pag.34-44) din alăturata expunere pe care v'am pus-o la dispoziţie spre a lua cunoştinţă. Timpul nu ne permite de a recapitula părerile exprimate acolo.

-

In prezenta ~~expunere~~ expunere mă voiu limita a schiţa cadrul situaţiei existente la constituirea „Consiliului Conducător" al Mişcării Legionare, prin actul dela Majadahonda dela 8 Noembrie 1954, precum şi problemele care se pun acum, după experienţa făcută în ultimii ani. Deşi această problemă ar părea căx priveşte numai „Consiliul Legiunii", totuşi, ca experienţă, ar prezenta interes pentru oricine este preocupat de problema organizării Mişcării Legionare în Exil. In acest sens se va contribui cu noui elemente de fapt la proiectele de organizare pe care le vor prezenta cei însărcinaţi anume cu această misiune.

I - Scurt istoric. Se ştie că după asasinarea Căpitanului şi a unei mari părţi din elita legionară, Mişcarea a început să fie dinm ce în ce mai desorientată. Precipitarea evenimentelor externe precum şi atacurile date din interior de duşman prin elementele dubioase promovate în această perioadă turbure, au mărit considerabil confuzia. Acest proces dăunător Mişcării Legionare n'a putut fi uşor stăvilit. Nenorocirea a fost că nu toate gradele legionare au corespuns după lanţul de prigoane, misiunii încredinţate de Căpitan. In acest fapt îşi are originea criza de conducere a Mişcării Legionare. De aceea, cu tot instinctul sănătos ce caracterizează în general lumea legionară, au fost totuşi cu putinţă devieri grave şi chiar erez

Nu considerăm necesar să reamintim aici toate aceste rătăciri Ele au fost prezentate cu alt prilej şi credem că sunt cunoscute de toţi cei prezenţi. Ne vom margini numai să relevăm - spre a rămâne in cadrul fixat pentru această expunere - că a trebuit un lung şir de ani de dureroase frământări, experienţe triste şi costisitoare precum şi multe decepţii amare pentruca legionarii de bună credinţă

să-şi dea seama dd drumul greşit pe care era mânată Mişcarea, după asasinarea Capitanului. Reacţiunea masivă a lumei legionare în anul 1953-54 când s'a aflat de o cunoscută deviere morală a dovedit vitalitatea şi un fond sănătos nealterat. Faptul a surprins pe adversarii noştri de moarte care credeau că pervertirea în mod iremediabil Mişcarea Legionară. Noi însă a trebuit să recunoaştem încă de atunci că febra provocată de toxinele inoculate în anii de rătăcire a lăsat unele tare în organismul legionar. Simptoamele de sleire a forţelor încă n'au dispărut. Mişcarea se găsea intr'o perioadă de convalescenţă. ca după o lungă boală infecţioasă . Şi situaţia ei era cu atât mai precară cu cât nu toate focarele de infecţie fuseseră cauterizate.

Dacă aceasta a fost diagnosticul pus acum patru ani, să vedem la ce remediu s'a recurs.

Convingerea noastră de bază, atunci ca şi acum, este că înainte de a putea întreprinde ceva temeinic pe plan politic (legionar sau românesc organizatoric, etc., este neapărat nevoie în prealabil de o acţiune perseverentă pentru reintremarea morală a organismului legionar. Numai aşa menirea Mişcării Căpitanului atât în cadrul naţional cât şi cel internaţional poate fi evidentă şi fecundă. In această privinţă credem că toţi legionarii - cu excepţia acelorm câţiva pervertiţi iremediabil - sunt de acord în a pune accentul pe factorul moral. Au existat însă divergenţe in ceeace priveşte metoda de adoptat. Unii au fost pentru măsuri radical amputând cu energie orice ramură care ar fi considerată ca uscată. Alţii au preconizat renitremarea morală pe calea persuasiunii şi a dragostei creştine. A doua metodă a fost considerată mai normală. Din moment ce se porneşte dela faptul că ne găsim in faţa unui proces de desmeticire, urm după o lungă rătăcire, este firesc să se acorde răgazul necesar pentru redobândirea suflului legionar pierdut sau alterat. Redresarea Mişcării deci trebue să înceapă prin redresarea morală a tuturor membrilor săi. Numai dacă această metodă a redresării se va fi dovedit inoperantă, atunse va putea recurge la metoda repolarizării . In haosul existent să se constitue un nucleu sănătos şi dimanic care prin ţinuta sa morală şi acţiune permanentă să asimileze treptat tot ce a rămas sănătos în Mişcarea Legionară.

Evident, această metodă a repolarizării presupune amputări masive şi o perioadă de lupte intestine. Aceasta cu atât mai mult cu cât vor fi mai acei - chemaţi sau nechemaţi - cari vor lua iniţiative în acest sens. Faptul ar putea oferi un bun prilej adversarilor pentru desorientarea legionarilor şi destrămarea Mişcării. Pe de altă parte, momentul actual nu permite asemenea frământărichiar daca ar porni din laudabila năzuinţă pentru o deplină însănătoşire morală. Dimpotrivă, cere concentrarea tuturor forţelor în vederea luptei naţionale de eliberare a neamului nostru asuprit. Totuşi această soluţie nu se exclude in extremis dacă metoda redresării (refacerii) ae eşua complet. Fiecare din aceste soluţii îşi are dificultăţile ei specifice. Dar ambele au şi dificultăţi comune. Pe lângă piedicile de ordin extern de care vom vorbi cu alt prilej, existămdifidificultăţi pornite din interiorul Mişcării provocate de :

1) Elementele obosite, sceptice sau apatice, ale căror resorturi sufleteşti s'au relaxat sub povara greutăţilor vieţii, loviturilor din prigoane sau decepţiilor avute. Dar cum aceste elemente nu au curajul moral să-şi recunoască slăbiciunea în lupta de lungă durată, recurg la diferit pretexte pentru a-şi justifica eşirea din luptă, devenind astfel un factor deprimant.

2) Elementele defetiste care sub masca unui curaj moral simulat nu se jenează de a preconiza auto-desfiinţarea Mişcării printr'o adaptare care săi şteargă orice urmă din trecut. In această categorie trebue să fie pe lângă pesimiştii patologici şi elemente infiltrate sau arivişti care speră să-şi însuşească şi ei ceva din zestrea Mişcării destrămate pe ca să o aducă apoi ca aport in nouile lor combinaţii politice.

./.

Orice efort de recuperare a unor asemenea elemente este inutil şi chi dăunător dacă reuşeşte să menţină in interiorul mişcării elemente şubred şimai ales incerte.

II - Pentru refacerea Mişcării.

In 1954 mai toţi legionarii - cu puţine excepţii - au optat pentru refacerea Mişcării Legionare în sensul că toate grupele existente să s resudeze intr'un singur bloc, aşa cum era pe vremea Căpitanului. Se cred că sentimentul de răspundere, desinteresul personal şi dragostea pentru Mişcare vor înlesni această salutară contopire legionară. Şi întrucât e perienţa făcută după moartea Căpitanului a dovedit că conducerea exercitată de o singură persoană (conducerea unică) comporta mari riscuri de r tăcire depe drumul drept dacă persoana care o exercită nu intruneşte toa te calităţile necesare aşa cum le avea Căpitanul, s'a optat aproape in unanimitate pentru forma de conducereplurală. In acest sens au fost apro pe toate indicaţiile legionarilor din exil : inainte,in timpul şi după adunarea dela Erding,ţinută acum patru ani. Dealtfel, rezerva cu care au fost intampinate unele iniţiative de polarizări personale a constituit o dovadă inn plus. Cel puţin pentru actuala fază de tranziţie, n sunt posibile soluţii de conducere unică fără riscul de care am vorbit d a pulveriza Mişcarea in grupe şi grupuleţe şi a o arunca în lupte intestin Pentru a opri procesul de fărămiţare (dezagregare) şi a promova unul de reintegrare s'a recurs la soluţia „Consiliului Conducător" format de trei comandanţi legionari, consideraţi atunci ca cei mai potriviţi pentr acţiunea de refacere a Mişcării Legionare.

Interpretând această stare de spirit şi ţinând seamă de realităţile creeate in anii scurşi dela asasinarea Căpitanului cu validările şi invalidările aduse de lanţul de prigoane. Consiliul Conducător desemnat la adunarea dela Erding şi format de Cdt. B.V. Ilie Gârneaţă, Cdt. Leg. V. Iasinschi şi Cdt.Leg. C. Papanacem,a dat decizia dela Majadahonda din 8 Nov.1954, pentru refacerea Mişcării Legionare. Principiile călăuzitoare ale acestei decizii, care tindea ca,in cadrul ierarhiei legionare stabil tă de Căpitan să asigure funcţionarea conducerii plurale, au fost in esenţă :

1) Asigurarea unui echilibru intre spiritul traditionalist-conservator, reprezentat mai mult de gradele vechi şi cel inovator-progresist, adus in general de elementele mai tinere care s'au distins in luptele ce au urmar după moartea Căpitanului.

2) Creearea de instituţii legionare viabile care sa garanteze buna reglementare şi administrare a puterii in cadrul legionar, asigurând echilibrul necesar şi evitând abuzuri de orice natură.

3) Separarea Mişcării în dubla ei funcţiune de şcoală spirituală permanentă a naţiunii române şi organism politic de apararea interes lor româneşti in cadrul diferitelor conjuncturi politice.

4) Folosirea tuturor tendinţelor sănătoase - fie şi divergente - inerente unei Mişcări vii şi sănătoase, in sens constructiv, accentuând educaţia în legătură cu ideia de „funcţiune necesară" la fiecare din aceste curente.

5) Reafirmare cu mai multă tărie a principiilor şi obiectivelor morale indicate de Căpitan şi sancţionarea oricărei abateri.

6) Selecţionarea elitei legionare pe baza principiilor indicate d Căpitan şi reexaminarea gradelor făcute in exil pe criterii laturalnice şi fără respectarea acestor principii.

7) Afirmarea caracterului tranzitoriu al acestei forme de conducere până la luarea de contact cu camarazii din Ţară când urmează a se adopta intr'un cadru politic intern şi extern mai stabilizat,forma de conducere cea mai potrivită.

./.

Din adeziunile individuale sau colective primite de „Consiliul Conducător" din toate părţile unde se găseşte diaspora legionară, rezultă că marea majoritate a legionarilor a aderat la această formă de conducere plurală. Multe speranţe s'au pus atunci in reuşita ei.

III - Deficienţe constatate.

Pe lângă încetineala în mişcări şi decizii, inerentă oricărei conduceri plurale (de structură mai democratică) au existat şi unele cauze specifice. Acestea au contribuit mai mult ca instituţia „Consiliului Conducător" să nu dea, în actualele împrejurări, toate rezultatele aşteptate. Ele sunt :

1) Cei trei membri care compuneau Consiliul Conducător ne stând la un loc, nu puteau delibera la timp asupra problemelor ivite şi nici hotărî cu promptitudinea necesară.

2) Luarea de poziţii în preajma constituirii „Consiliului Conducător" de către unii din membrii acestui Consiliu, prin circulări sau manifeste lansate pentru reorganizarea Mişcării sub comandă proprie, a agravat susceptibilităţile de prestigiu şi mărit neîncrederea acumulată în anii de despărţire.

3) Excesul de zel al partizanilor personali (sau al altor fiinţe apropiate) precum şi intrigile celor interesaţi, reuşeau de multe ori, să mărească la unii suspiciunea până la aşa grad încât să-i determine a paraliza orice măsură a executivului prin permanente şi absurde vetouri.

4) Sabotarea din partea unor gradaţi vechi, care ţineau la respectare ierarhiei absolute, fără a-şi da seama că comportarea lor după moartea Căpitanului le-a diminuat considerabil prestigiul de altă dată.

Toate aceste cauze au contribuit - cum am spus - ca motorul central care îl constitue "Consiliul Conducător" să nu poată funcţiona cu regularitate şi eficienţă. Consecinţele negative n'au întârziat. Euforia lumei legionare din primele momente ale regăsirii a început să se transforme în deziluzii. Întârzierea numirii de şefi în diferite ţări a permis reaprinderea rivalităţilor locale pe criteriile partizane anterioare. Oamenii „cutăruia" sau ai „cutăruia" au început să se agite, fapt care făcea din ce în ce mai apăsătoare şi atmosfera dela centru. S'a intrat astfel într'un cerc vitios care n'a mai permis desvoltarea programului iniţial. Nu s'au putut pune în funcţiune în mod practic instituţiile prevăzute: "Consiliul Legiunii", "Consiliul de judecată", "Cercul superior de studii" şi nici întocmi statutul organic care să reglementeze raporturile între toate aceste instituţii. Nici adoptarea principiului majorităţii hotărîte la şedinţele Consiliului Conducător cu funcţiunile centrale la Erding (12-15 Dec.1956) şi reconfirmată la Madrid (12-16 Mai 1957) n'a putut scoate executivul Conducerii din impas. Dimpotrivă acest fapt - deşi acceptat în unanimitate - a precipitat situaţia prin demisia din Consiliul Conducător a D-lui Cdt.Leg.V. Iasinschi, care s'a retranşat pe poziţia lui iniţială schiţată prin manifestul sau în lozinca : "ascultă comanda la mine"! Însuşirea abuzivă a titlului de Comandant al Corpului Moţa-Marin făcută după retragerea din Consiliu desvălue care erau preocupările lui reale.

Pentru toate aceste motive înclinăm a crede că acest rezultat atît de negativ nu se datoreşte nici greutăţilor intrinseci pe care le are o conducere plurală şi nici condiţiilor specifice de care am amintit. Principala cauză trebue căutată în nesinceritatea cu care a fost adoptată încă dela început această formă de conducere chiar de oameni care trebuiau să o valideze. Parca s'ar fi plecat cu idei preconcepute de sabotare.

Aşadar şi în acest caz, mai mult decât deficienţa formulei în sine, la invalidarea ei au contribuit deficienţele sau lipsa de răspundere a oamenilor. Suntem îndreptăţiţi să afirmăm acest lucru cu atât mai mult, cu cât mai toate organismele publice sau private sunt conduse - mai ales în lumea modernă - de regane cu structura plurală (consiliu de administraţie, comitete de direcţie sau executive, etc.etc.)

./.

80

Poate această incapacitate să provină şi din poziţia intermediară - aş spune hibridă . in care se găsesc legionarii in actualele circumstanţe, suspendaţi între principiul autorităţii şi acel al libertăţii. Acest fapt provoacă atitudini incoherente şi chiar dezechilibrate la acele elemente care se declară cu atât mai ataşate de disciplina exterioar cu cât sunt mai lipsite de disciplină interioară.

IV - Remedii.

In lumina realităţilor şi a experienţei făcute trebue găsit remediul (potrivit) care sa facă mai eficientă Conducerea Mişcării Legionare Aceasta formează una din problemele principale care trebueşte rezolvată de "Consiliul Legiunii" întrunit astazi aici. Sperăm că aceste desbateri publice preliminare in legătură cu "Doctrina legionară" şi"normele de conducere şi organizare a Mişcării Legionare in Exil"să aducă o contribuţie temeinică prin lămurirea multor probleme de principiu. In acest sens experienţa făcută in confruntare cu realităţile poate fi de mare folos. Pentru latura practică şi imediată a problemei care ne preocupă găsesc necesar să fac câteva consideraţii în legătură cu diferitele propuneri sau sugestii rezultate din rapoarte sau contacte personale directe.

Problema care s'a pus dela începutm este : dacă prin descompletarea Consiliuiului Conducător nu s'au anulat automat şi toate instituţiile create de acest consiliu. Din răspunsul dat la această întrebare va rezulta şi direcţia in care vor trebui căutate şi soluţiile. Sunt unii care susţin că prin descompletarea Consiliului Conducător totul a fost anulat, revenindu-se la situaţia existentă înainte de hotărârea dela Majadahonda Aceştia nu ţin seamă nici de principiul majorităţii acceptat în unanimitate de Consiliul Conducător şi nici de situaţia absurdă ce se creiază de a face să depindă instituţii şi activitatea unei intregi colectivităţi de capriciul, ambiţia, interesul sau lipsa de sentiment de răspundere a unei/singure persoane.

In această patru ani Conducerea legionară actuală a desfăşurat o activitate (multă-puţină) in numele Mişcării Legionare. Şi-a creeat drepturi şi asumat datorii; a purtat corespondenţă, are o arhivă, etc. Cine va rămâne depozitarul tuturor acestor lucruri, dacă totul se anulează şi se ia - ca munca lui Sisif - iar dela început ? Este suficient să se pună această întrebare spre a vedea cu câtă uşurinţă este formulată părerea "desfiinţării automate/ şi retroactive". Ea ar trăda un adevăratinfantilism politic dacă cumva la mijloc n'ar fi vre-un calcul al oamenilor care au înclinaţii de a confunda bunurile publice cu cele private, de a acapara personal şi in mod abuziv, la adapostul unei asemenea teorii a unui patrimoniu legionar, cum este cazul cu căminul Moţa-Marin. Rostul instituţiilor este tocmai ca să evite asemenea situaţii absurde şi păgubitoare colectivităţii. Deaceea până şi revoluţiile cele radicale, odată cucerită puterea, acceptă un timp instituţiile existente pentru a le transforma apoi din interior. Prin hotărârea dela Erding s'a ieşit dintr;un haos creeat de eramponarea unui om lipsit de răspundere. N'ar trebui să se recadă iar in haos dacă alt cineva ar da dovadă de aceeaşi lipsa de răspundere sau de interes personal. Primii paşi făcuţi de Consiliul Conducător in materie de organizare ar trebui folosiţi spre a merge spre perfectionare, asigurând continuitatea. Este o problemă de abecedar politic. Dacă totuşi s'ar lua ca premisă desfiinţarea automată a instituţiilor creeate prin actul dela Majadahonda ar însemna că adunarea de aici n'ar putea avea nici o legitimare. In această ipoteză şi-ar găsi justificare următoarele două soluţii propuse sau sugerate până acum :

a) Una care porneşte dela principiul legitimităţii erarhiei stabilită de Căpitan in sensul ca Dl. Cdt.al B.V. fundator de Mişcare Ilie Gârneaţă să ia iniţiativa şi cu celelalte grade legionare (făcute până la 1937) adică acum 20 de ani să reorganizeze Mişcarea fără a ţine seamă de hotărîrile dela Majadahonda din 8 Nov.1954 pe care le consideră perimate şi nici de schimbările survenite in ultimile decenii.

./.

b) O altă părere care porneşte dintr'o concepţie diametral opusă in sensul că, ignorând decizia dela Majadahonda, preconizează reorganizarea Mişcării Legionare din exil pe criteriul democratic al numărului, exprimat in voturi egale indiferent dacă ar fi a unui fundator de Mişcare sau alt fruntaş legionar care in mod tacit reprezintă increderea atâtor legionari absenţi sau al unui legionar necunoscut intrat recent in Mişcare.

Este de relevat că ambele aceste păreri au un punct comun: caracterul exclusivist sau ultimativ cu care sunt formulate: nu sunt dispuse să accepte altă soluţie decât a lor. Nici măcar de compromis. Evident acest lucru nu poate fi acceptat din principiu, ca metodă in cadrul adunărilor noastre fiindcă ar fi un non-sens.

In ceeace ma priveşte, cu toate ca n'am fost iniţiatorul adunării dela Erding, unde n'am luat parte şi am acceptat insărcinarea dată după stăruitoare apeluri, totuşi ma simt legat de instituţiile create prin hotărirea dela Majadahonda, atâta timp cât vor exista. Angajamentul de onoare luat pe crucea dela Majadahonda imi impune acest lucru.

Dacă insă se va porni dela premiza - cum este şi firesc - că instituţiile create la Majadahonda n'au fost anulate automat prin descompletarea Consiliului Conducător, s'ar putea lua in considerare orice soluţie care ar contribui la inlăturarea deficienţelor amintite şi la perfecţionarea instituţiilor existente. Din numeroasele sugestii primite pănă acum redau câteva ca jaloane de orientare pentru discuţie.

1) Completarea Consiliului Conducător cu persoana care va indeplini funcţiunea de secretar al Mişcării din exil pe tot timpul cât va deţine acea funcţiune.

2) Delegarea alternativă şi pe timp limitat (2 sau 3 ani) a fiecărui membru din Consiliul Conducător cu conducerea Mişcării legionare din exil, ceilalţi doi rămânânda se ocupa cu problemele generale care privesc intreaga mişcare.

3) Delegarea pe timp limitat a unei persoane in afară de Consiliu care sa se ocupe cu conducerea Mişcării in exil sub directa supraveghere a Consiliului Conducător.

4) Menţinerea temporară a Consiliului Conducător la doua persoane pănă când se va găsi elementul de completer care să poată locui in acelaş loc cu ceilalţi şi repartizarea atribuţiilor pe criterii obiective (interne, externe, etc.)

5) Mărirea atribuţiilor secretarului Mişcării pentru a rezolva direct toate problemele de organizare a Legionarilor din exil in sensul directivelor generale, rămânând Consiliului Conducător de a se ocupa de problemele care privesc Mişcarea in intregimea ei, etc. etc.

In toate aceste reglementări de atribuţii "Consiliul Legiunii" ar râmâne instanţa supremă a Mişcării Legionare pănă când imprejurările vor ingădui să fie substituit de Senatul Legionar. Consiliul Conducător care in faza de tranziţie a avut rolul de a creea această instituţie de bază, după consolidarea ei, va indeplini funcţiunea unui comitet executiv, dat fiind că Consiliul Legiunii nu se poate inlocui decât anual sau in cazuri excepţionale.

Evident fiecare din aceste soluţii sau altele ar fi fost mai uşor de pus in practică dacă lumea legionară şi-ar fi păstrat seninătatea sufletească de altă dată. Dar cum am relevat, rătăcirile survenite după asasinrea Căpitanului, evoluţia societăţii, influenţa diferitelor mediuri străine şi greutatea menţinerii contactului, au creeat in general la legionarii din exil o mentalitate hibridă, care impiedică o ţinută şi un stil unitar in conduita lor.

Din cauza aceasta atât forma conducerii unice cât şi aceea a conducerii plurale s'au manifestat şi mai dezechilibrat de cum ar fi determinat deficienţele lor congenitale. Prima a produs abuzuri şi pervertiri morale incalificabile. A doua a generat anarhia prin relaxarea oricărei forme de disciplină exterioară sau interioară. Recăpătarea echilibrului

./.

sufletesc este lucrul cel mai urgent fiindcă aşa cum spune Căpitanul : "întreg răul porneşte dela suflet".

Cât priveşte sinteza între factorii conservatori(tradiţionalişti) şi cei inovatori (progresişti) (deopotrivă de legitimi, cum am spus, pentru un organism viu şi echilibrat) ea a fost realizată încă dela început în forma de constituire a "Consiliului Legiunii". Din 25 de membri care făceau parte din acest Consiliu,numai 7 erau Comandanţi Legionari, restul membri de drept. Restul de 18 reprezentau funcţiuni (6 centrale şi 12 exterioare pe ţări). Sub raportul posibilităţilor de întâlnire în Europa,numai 4 erau membri de drept pe cândfuncţiunile erau 10.

Evident s'ar putea obiecta că situaţia nu reflectă exact realitatea dat fiind că aceste funcţiuni sunt numite de Consiliul Conducător şi deci depedente de acesta. Faptul nu se petrece în realitate. Dar chiar dacă am admite acest lucru, nu trebue să uităm că ne găsim în faza de tranziţie. După cooptarea de membri cu prestigiu,care ar putea proveni din ambele categorii amintite mai sus, "Consiliul Legiunii" ar deveni mult mai consistent. Şi va fi o adevărată sinteză de Senat şi Cameră dacă - dând curs în parte curentului ultra democratic amintit mai sus - 1/3 din membrii Consiliului s'ar alege direct delegionarii din exil pe o perioadă determinată. In această direcţie s'ar putea stabili şi funcţiunea Congresului legionar general, menţionat de hotărârea dela Majadahonda.

Desigur în toate aceste reglementări va trebui să se ţină seamă de caracterul dublu al Mişcării Legionare menită să fie şcoală spirituală permanentă şi organism politic de conjunctură. Sub acest aspect s'ar putea avea inspiraţii din felul cum sunt coordonate eforturile în organisme similare ca "Actiunea Catolică" şi partidele "Democraţiei -creştine"/din diferite ţări ale căror cadre mai sigure sunt în general furnizate de această organizaţie cu ţeluri spirituale şi educative.

Tot în materie de organizare ar trebui să se ţină seamă şi de condiţiile specifice ale exilului. Majoritatea legionarilor sunt risipiţi în toată lumea. Se ştie cât de grele sunt deplasările uneori imposibile chiar şi pentru cei din Europa din cauza formalităţilor şicanatoare pentru refugiaţi în obţinerea vizelor, lipsa de bani,concedii dela servicii,etc. La toate acestea cauze externe se adaogă şi multe neajunsuri interne, dintre care cea mai paralizatoare este eschivarea multor legionari de a-şi asuma răspunderi de conducere. Mai mult decât greutăţile vieţii,această atitudine negativă este determinată de nazuinţa lor spre comoditate. Se ştie cu câtă greutate se întâlnesc legionarii chiar când locuesc în acelaş oraş. Neajunsul se agravează fiindcă exilul nu este improspătat cu elemente tinere mai predispuse spre entuziasm iar masa românească în exil este foarte restrânsă în comparaţie cu alte emigraţii. Numirea într'o funcţiune legionară constitue o problemă grea şi chiar imposibilă, dacă eschivarea de la răspundere este generală. Până acum greul l-au dus camarazii din Germania. S'ar putea alege o altă ţară în Europa dacă ar fi elemente compacte şi bine ancorate în credinţa legionară şi dacă ţara respectivă ar lăsa libertatea de mişcare.

In astfel de condiţii în zadar s'ar face cele mai perfecte reglementări dacă ele nu s'ar putea pune în aplicare pe teren. Credem că de aceste realităţi au ţinut seama cei care şi-au luat sarcina de a prezenta proecte de organizare a Mişcării Legionare din exil. Ţinând seamă de toate acestea, se poate aprecia mai bine, cât de nedreaptă este acuzaţia adusă uneori cu usurinţă dacă nu cu rea credinţă, că nu se desfăşoară nici un fel de activitate în exil. Cu ocazia desbaterii a fiecărui punct în parte din ordinea de zi, se va vorbi cât va fi permis despre activitatea - directă sau indirectă - desfăşurată de conducere în diferite sectoare. Aci ne mărginim să relevăm psihoza specială a exilatului de a/şi plânge că nu "se face cât trebue",uitând de multe ori că "bietul om este sub vremi".

./.

Dacă la persoanele care sunt gata sa pună umărul la treabă ar putea sa existe o justificare şi pentru pretenţiile exagerate, faptul apare incorect pentru cei care mu inlesnesc sub nicio formă (directă sau contribuţie băneasca,etc.) activitatea legionară.

Dar oricare ar fi împrejurările, o conducere a Mişcării Legionare trebue să subziste chiar dacă ar fi mai mult formală. Căci in lipsa ei, adversarii Mişcării ar putea creia diversiuni sau stimula tendinţele centrifugale spre a deruta pe legionari şi a produce haosul. Această perspectivă n'ar trebui neglijată la soluţionarea acestei probleme.

Pe de altă parte nu trebue să uităm că in prigoana de lungă durată in care ne găsim , generaţia noastră se găseşte atât in Ţară cât şi in exil, prinsă ca intre două pietre de moară. Fără reimprospătarem de elemente noui, timpul va incepe sa lucreze in defavoarea noastră. El ne macină in continuu. Deaceea mai mult ca o funcţiune de masă, noi vom trebui să ne orientăm pentru o funcţiune de elită. Ar fi o misiune cu adevărat sfântă dacă legionarii din exil,unde condiţiunile nu sunt strivitoare ca în Ţară, s'ar păstra curate şi conştiente simţind misiunea de a semăna din nou salvatoarea credinţă a Căpitanului pe terenul rămas după alungarea cotropitorilor. Sub acest aspect apare de neiertat crima acelor care pentru avantaje efemere pervertesc sufleteşte pe legionari spre spre funcţiunile nedemne spre care îi imping.

Inainte de a ne pune orice problemă de ordin politic, este o problemă de onoare pentru generaţia noastră de a afirma cu tărie idealurile pentru care s'au jertfit martirii noştri. Ar fi o ruşine pentru Neamul Românesc dacă şi această generaţie, care a trezit atâtea speranţe , ar deveni o pepinieră de politicieni netrebnici. Cine neglijează aceste lucruri fundamentale, riscă să se piardă definitiv. In asemenea cazuri care prevad insăşi esenţa noastră legionară, nu se poate invoca asa zisul "realism politic". Dacă am face acest lucru acuma, ar insemna că toate jertfele făcute in trecut pentru afirmarea unei credinţe, au fost inutile şi absurde fiindcă ar fi o disproporţie intre obiectivul banal al politicianismului şi mijloacele eroice - cu suferinţe şi prigoane - folosite in acest scop.

Amintind aceste lucruri, am vrut sa ofer un cadru de discutie pentru problema reorganizării Mişcării Legionare in exil. Pentru celelalte probleme aflate la ordinea de zi, s'a facut in mod separat,pentru fiecare punct,cate o expunere specială, asa cum am amintit la inceput.

Pentruca aceste adunări să aibă un rezultat pozitiv,discuţiile trebuesc duse cu mult calm şi un mare sentiment de răspundere. Este prima probă de maturitate politică pe care trebue să o trecem pe un teren mai democratic. Trebue să dăm dovadă că posedăm disciplina interioară şi că ne putem stăpâni impulsurile, străduindu-ne a înţelege şi punctele de vedere care diferă de ale noastre. Este deci timpul ca legionarii din exil să iasă din postura hibridă de a nu putea suporta disciplina şi de a nu fi in stare să folosească in mod pozitiv libertatea de expresie.

Nu trebue neglijat că transpunerea noastră pe acest teren maidemocratic, ne expune mai mult atacurilor adversarului,fiindcă se oferă acestora mai multe posibilităţi de manevră. Acest neajuns il relevă Capitanul. Imprejurările ne cer însă să dovedim că legionarii sunt tari şi pe acest teren. Depinde de noi toţi dacă vom trece cu bine acest prim examen, spre binele Mişcării.

Incheiând această expunere introductivă, vă dorim multă seninătate in discuţie cu rezultate pozitive pentru bunul mers al Mişcării Legionare.

Constantin PAPANACE

Freiburg, Iulie 1958.

- - - - - - -

84